

DEJVID BALDAČI NA IVICI

Sa engleskog prevela
Zvezdana Šelmić

**Čarobna
knjiga**

*Posvećeno uspomeni na Lija Kaligara,
čoveka od kojeg sam mnogo naučio i
najboljeg krivičnog advokata kojeg sam ikada poznavao.*

POGLAVLJE 1

Putovanje vozom nije na glasu kao naročito opasno, pogotovo u Evropi, po kojoj kompozicije lete poput vetra na precizno položenim šinama, što garantuje glatku vožnju. Postoji mnogo polazaka dnevno između Ženeve i Milana, sa nekoliko železničkih preduzeća; može se putovati rano ujutro ili kasno uveče. Vozovi dostižu maksimalnu brzinu od dvesta kilometara na čas, dok u njima putnici dremaju, rade, gledaju emisije na striming platformama, ili jedu i piju u priličnom komforu. Ova konkretna kompozicija bila je srebrni nagibni voz „Astoro” kompanije po imenu Trenitalia. Niko od više od stotinu putnika nije pomišljao da će danas umreti.

Osim jednog.

Što se tiče Trevisa Divajna, ovo putovanje bilo je puno opasnosti, od one vrste koja vas neće poslati u bolnicu, nego dva metra pod hladnu zemlju. Izvor opasnosti nije imao nikakve veze sa vozom. Otkrila ga je njegova izoštrena svest o okolnoj situaciji koja ga je dovela do zaključka da mu je život neposredno ugrožen.

Putovanje od Ženeve do Milana podrazumeva prekrasne predele: visoki, snežni vrhovi švajcarskih Alpa, zelene doline, besprekorni, mirišljavi vinogradi, dva devičanska jezera i ljupka, živopisna evropska sela ugnežđena između dva ugledna grada. Divajnu ništa od toga nije bilo važno dok je sedeo u sedištu prve klase, presvučenom smeđom kožom, i naizgled gledao uprazno, dok je zapravo upijao svaki detalj unutrašnjosti vagona. A bilo je mnogo toga da se vidi.

Pogledao je na sat. U nekim vozovima ovo putovanje traje pet sati i petnaest minuta, ali on je bio u ekspresnom vozu koji će stići za manje od četiri sata. Preostalo je još devedeset minuta od tog vremena, i možda isto toliko života. Divajn bi više voleo prepun vagon, ali pošto

je umakao iz Ženeve u poslednji čas, nije mogao da bira vreme polaska, a ovako rano ujutro u vagonu prve klase bilo je još samo troje putnika. Kondukteri su već prošli da provere karte. Iako je ovo bila prva klasa, hrana nije služena na sedištima već je postojao vagon-restoran između vagona prve i druge klase. Kondukteri su sada bili na nekom drugom mestu u vozu, koji je započinjao drugu polovinu puta na jug.

Alfa, Bravo i Čarli. Tako je, kao bivši rendžer američke vojske, Divajn označio ostalo troje putnika. Dva muškarca, jedna žena. To nisu bili putnici, barem za njega.

Protivnici. Elementi. Neprijatelji.

Muškarci su sedeli zajedno, jedan naspram drugog, ispred Divajna i bliže prednjem delu vagona. Žena je bila na drugoj strani prolaza, dva reda ispred njega. Delovala je kao studentkinja. Gomila udžbenika, kabasti ranac na polici za prtljag iza nje; crtala je nešto u bloku. Divajn je već imao posla sa osobama koje se predstavljaju kao studenti.

Muškarci su nosili debele kapute zbog klime koja je vladala tik izvan tankih prozora voza. Pod kaputom se svašta može sakriti.

Divajn je već dvaput ustajao da ode do toaleta, ali samo jednom ga je zaista upotrebio; drugi put je bilo samo izvidanje. Takođe je uzeo nešto hrane u vagon-restoranu i doneo je na svoje sedište. Kad god bi se vratio, pogledao bi svoju torbu sa opremom, koja se nalazila iza njega na polici za prtljag.

Treći put je video ono što je očekivao.

U telefonu je otvorio aplikaciju za praćenje kretanja voza, video je tačan put, dokle je stigao i – najvažnije – vreme. Naročito mu je važan bio tunel Simplon, u koji će ući po prolasku kroz švajcarski grad Brig. Kada izađu iz tunela, nalaziće se u Italiji. Članak koji je upravo čitao govorio je da je tunel dugačak 19,6 kilometara i da je vozu potrebno osam minuta da prođe kroz njega. Tunel je otvoren 1906. godine, a ime je dobio po možda najpoznatijem vozu na svetu, Simplon Orijent ekspresu.

Divajna istorija nije zanimala: bio je usmeren na tunel.

Poslao je poruku visokog prioriteta zainteresovanoj strani i potom je pogledao na sat.

Primitio je da Alfa i Bravo gledaju u njega, u različitim trenucima, ali nije reagovao. To su bili, po njegovom iskustvu, pogledi targetiranja. Čarli, koja je nosila kačket sa logotipom Real Madrida, nijednom ga nije pogledala, ali više puta je osmotrila dvojicu muškaraca dok je vadila nešto iz tašne. Pokreti su joj bili blago napeti, gotovo robotski. Preterano se trudila da deluje normalno, što je kod nje izazivalo napetost. Stres aktivira simpatički nervni sistem, reakciju borbe-ili-bekstva za koju današnji ljudi mogu da zahvale svojim pećinskim precima. Strah fiziološki utiče na telo. Um može da vas zajebe na načine koje ne možete ni zamisliti. U pokušaju da vas spasu, signali stresa mogu vas bukvalno ubiti srčanim udarom ili vas onesposobiti da se sami spasete. Ili, u ovom slučaju, pokvariće plan da nekoga efikasno ubijete, pa će potencijalna žrtva imati šanse da preživi.

Divajn je analizirao situaciju onako kako je obučavan da čini, svaku eventualnost, svaku slabu tačku. Muškarci nisu skinuli kapute iako je u vozu bilo sasvim prijatno. Divajn je svoju zimsku jaknu skinuo jer mu je postalo vrućina.

Držali su ruke u džepovima, a to predstavlja jasan znak zle namere, jer su šake neophodne za korišćenje primarnog oružja, obično pištolja. A targetirali su Divajna pogledom, ne jednom već dvaput. I konačno, nijednom nisu napustili sedišta, bar koliko je on video. Nisu imali na stolu pred sobom hranu ni piće. To je za Divajna bio treći znak u trojnom pravilu. Tri neuobičajena sistema ponašanja znače da morate smisliti plan ako želite da odete odatle na sopstvenim nogama.

Pa, imao sam barem četiri znaka upozorenja, zbog onog što sam video na torbi, i zato moram da budem spreman.

Ponovo je pogledao na sat, a onda je osmotrio torbu. Po povratku iz vagon-restorana utvrdio je da je patent-zatvarač pomenen za tri zupca iznad položaja na kome ga ja ostavio; kao i da se, pod određenim svetlom, vide tragovi otiska palca na klizaču za otvaranje, a taj otisak svakako nije bio njegov. U torbi nije bilo ničeg osim odeće i pribora za higijenu: inače je nikad ne bi ostavio nečuvan. Besneo je na sebe što nije na ovo putovanje poneo pištolj, ali to bi bilo problematično iz više razloga.

Na graničnom prelazu Domodosola u voz je ušla grupa švajcarskih pograničnih policajaca da izvrše proveru. Divajna su pitali ima li nešto da prijavi i koliko gotovine nosi sa sobom, i morao je da im pokaže pasoš. Pri tome je pažljivo ali neprimetno gledao da li isto postupaju i sa ostalo troje putnika. Nije video pasoše muškaraca, ali žena je izgleda imala britanski post-Bregzit pasoš, plavo-zlatan, u bojama kakve su britanski pasoši imali od 1921.

Kasnije, kad je voz počeo da usporava, pogledao je kroz prozor. Stizali su u Brig. U prvu klasu niko nije ušao, i niko nije izašao osim pograničnih policajaca. Divajn je na trenutak pomislio da izađe i on, ili da im kaže šta ga brine kod ostalih putnika. Ipak, sad je imao plan i rešio je da ga se drži. U ovom trenutku nije imao poverenja ni u koga, čak ni u švajcarsku policiju. Protivnici sa kojima se trenutno borio imali su resurse da kupe maltene bilo koga.

A ti protivnici su imali velikog razloga da žele Divajnu zlo. Radeći u interesu Sjedinjenih Država, Divajn je pomogao da se osujeti drzak pokušaj izvesnih moćnih i beskrupuloznih grupa da se izazovu globalni nemiri radi čistog profita, a da se pri tome izvede i prevrat u nekoliko država neprijateljski nastrojenih prema tim grupama. Izgleda da će se takva sranja dešavati dokle god ima ljudi koji žude za novcem i moći. Jednog dana će možda i uspeti da preuzmu vlast u svetu.

Voz je krenuo iz stanice. Pojavili su se kondukteri, a pošto su videli da nema novih putnika, niti bilo čega što bi zahtevalo njihovu pažnju, prošli su kroz vagon i izašli sa druge strane, da rade ono što kondukteri rade kada više nemaju zvaničnog posla.

Brzina voza videla se na digitalnom ekranu postavljenom u prednjem delu vagona. Divajn je gledao kako dostiže 180 kilometara na sat, a potom polako opada. U glavi je preračunavao kilometre u milje kako bi utvrdio koliko će tačno vremena voz putovati kroz tunel Simplon.

Devetnaest kilometara je dvanaest milja. Ako to pređe za osam minuta, znači da je prosečna brzina... dobro.

Ponovo je pogledao ekran. Sto šezdeset kilometara... sto pedeset tri... sto četrdeset dva zarez...

Obukao je jaknu i ustao baš kad je voz ušao u tunel. Sada je jedina svetlost poticala od sijalica u vagonu. Divajn je pošao uz prolaz do toaleta u prostoru između vagona. Dok je prolazio pored žene, pogledao je šta to crta ugljem.

Dobro, ima smisla. I lepo je imati makar delimičnu potvrdu.

Ali pravi dokaz će tek stići, i biće neporeciv.

Divajn je promenio ritam disanja: udiši dok izbrojiš do četiri, zadrži dah do četiri, izdiši do četiri, zadrži dah do četiri. Ponovo. Ovo će sprečiti njegov simpatički nervni sistem da se aktivira, ukinuće mu periferni vid, ukinuće fine motoričke veštine i pretvoriće ga u veliku glupu životinju koja samo čeka da bude ubijena. Jednog dana će umreti, kao i svi ljudi, ali to neće biti ovako.

Prošao je pored Alfe i Brava, koji ga nisu ni pogledali. Automatska vrata su se otvorila uz šuštanje hidraulike i Divajn se našao u među-vagonskom prostoru. Toalet je bio sa desne strane, tik izvan pogleda putnika.

Nekoliko trenutaka kasnije vrata toaleta su se otvorila i zatvorila.

Krupni muškarci su ustali istovremeno, kao da su vezani jedan za drugog, i pošli su za Divajnom.

U hodu su navrtali prigušivače na cevi kabastih nemačkih automatskih pištolja koje su izvukli iz džepova na kaputima. Stigli su u među-vagonski prostor, čuli su zvuk tekuće vode i nekoga kako govori u toaletu. Naciljali su i pucali pravo kroz tanka vrata toaleta. Zvuk hica kroz prigušivač nije se ni čuo zbog pojačane buke voza u tunelu; zato su i čekali sve do sada. Pucali su usklađeno, odozgo naniže i između, a potom u cikcak; takav rafal nije ostavljao mogućnost da išta preživi u malom prostoru sa druge strane vrata. Sa ukupno šesnaest metaka meta je garantovano mrtva.

Bravo je pokrивao Alfu, koji je otvorio uništena vrata, da se uveri, pošto je to zahtevao sklopljeni ugovor, kao i da se napravi slika mobilnim telefonom i pošalje poslodavcu.

Međutim, ugledao je samo prazan toalet sa slavinom zaglavljenom u otvorenom položaju. I telefon na podu, naslonjen uza zid kraj toaletne šolje; emitovao je neki podkast.

U tom trenutku otvorila su se vrata malog magacina prekoputa toaleta i pogodila Brava u desnu slepoočnicu.

Pošto su obojica ispraznili oružje, Divajn je prešao u napad. Cilj mu je bio da osvoji prostor u kome su stajala ova dvojica. A jedini način da to postigne bio je da prođe *kroz* njih.

Počeo je napad palčevima u oči, čime je oslepio Brava. Potom je šakom načinio slovo „V”, sa palcem na jednoj strani i četiri prsta na drugoj, i udubljenjem između njih zadao je žestok udarac čoveku u grlo, zdroбивši mu dušnik. Za tim su usledila dva žestoka udara laktom u desnu stranu vratnog dela kičme, čime mu je slomio pršljenove i odvojio mozak od ostatka tela. Čovek je pao na pod. Više se nije borio, a nije bio ni živ. Ovaj glatki, neprekidni pokret trajao je ukupno četiri sekunde.

Divajn je potom pritisnuo zaprepaščenog Alfu i njegov automatski pištolj na kvaku toaleta pre nego što je uspeo da ubaci novi šaržer. Divajn mu je zavrnuo ruku naniže i potom u stranu, daleko preko mogućnosti zglobova, izazvavši kidanje hrskavice. Alfa je trebalo da dosad već napuni pištolj i pokuša da puca u Divajna, ali disanje mu je bilo isprekidano jer su nadbubrežne žlezde napunile krvotok kortizolom, što je poremetilo povezanost između tela i uma. Zenice su mu se raširile od dva milimetra do devet u jednom jedinom udahu. Periferni vid je nestao. Divajn je već znao da će pobediti u ovoj borbi, jer se njemu ništa od toga nije dešavalo. Njegove umne, a time i borbene sposobnosti funkcionisale su bez greške.

Alfa je nespretno zamahnuo na Divajna i zadao mu ovlašani udarac u vilicu. Nije bio dovoljno jak da načini neku ozbiljniju štetu, a uspaničeni čovek je od tog pokreta izgubio ravnotežu. Zauzvrat je dobio dva žestoka udara laktom u izloženi desni bubreg, tako da je pao na kolena. Divajn ga je zgrabio za kragnu i tresnuo njegovom glavom o zid vagona, jednom pa drugi put. Čovek je, obuzet očajanjem, možda predosetivši da će umreti, potegnulo nož i zamahnuo, i oštrica je dokačila Divajna po mišici. Ali ruka mu je drhtala i nije imala snage, pa je uglavnom nastradala samo Divajnova debela jakna.

Dobro, vreme je da se okonča ovo. I on.

Divajn je izbio čoveku nož, koji je zakloparao po podu. Potom ga je udario po desnom uvu tolikom silinom da je pukla bubna opna. Čovek se trgao, izloživši time lice Divajnu, koji ga je ivicom dlana udario po nosu, jednom pa drugi put, koristeći punu kinetičku energiju mišićave ruke, ramena, širokih leđa i čvrstog kuka. Ovakom usmerenim napadom stvorio je ogroman obrtni momenat koji je pomerio krhku i oštru nosnu hrskavicu pravo u meko moždano tkivo Alfe. Pao je na pod, licem napred. Da bi bio siguran, Divajn se sagnuo i slomio mu vrat tačno onako kako je naučio u američkoj vojsci.

Uvukao je oba mrtvacu i njihovo oružje u toalet, zatvorio vodu, uzeo svoj telefon i zaglavio izrešetana vrata.

Borba nije samo poznavanje određene tehnike, mada je i to važno; ali najvažnije je prošireno stanje uma. Bez toga nikakva veština borbe prsa u prsa ne znači ništa jer si suviše uplašen da bi je koristio. A sama ideja samoodbrane znači gubitak inicijative, drugim rečima prepuštaš teren protivniku tako da postaneš žrtva koja čeka. Ne braniš se, već napadaš. Ne sprečavaš nekoga da te povredi ili ubije. *Ti* povređuješ i *ti* ubijaš. *Njih*.

Protrljao je bolnu vilicu i zasečenu ruku, instinktivno svestan da nije mnogo ozbiljno, pa se vratio u vagon i zatekao Čarli kako gleda u njega.

„Šta se desilo?“, uzviknula je razrogačenih očiju. „Kakva je to buka bila?“

Dobro, pomislio je Divajn. *Sad ćemo videti*.

Dok je išao prema njoj, Divajn je za trenutak pogledao kroz prozor voza, u kome se odražavala unutrašnjost vagona jer su još uvek bili u tunelu i ostaće tako još nekoliko minuta. Video je sve što je trebalo da vidi.

Slegnuo je ramenima. „Dva tipa. Uništili su toalet. Biće posla da se to sredi.“

„Jaoj. Mogu li nekako da pomognem?“

Video je da su joj mišići u vratu opušteni, zenice normalne, disanje nepromenjeno. Bila je za klasu iznad one dvojice mrtvih siledžija.

Divajn se zaustavio kraj nje i pogledao crtež. „Da, mogli biste da mi objasnite zašto sedite ovde crtajući više od dva sata, a niste dodali ni jedan jedini detalj na crtež.”

Napola je ustala i zamahnula nožem dugačkog sečiva koji je držala u krilu. Ali Divajn je već video oružje u odrazu na prozoru. Nije gubio vreme na odbrambenu blokadu. Prosto ju je udario u bradu, podigavši njeno sitno telo i tresnuvši je o zid. Skljokala se bez svesti od siline udarca i od sudara sa zidom. Divajn se upitao da li da okonča posao. Ali bila je mlada i možda će se pokajati. Uzeo je nož, spustio joj širit kape na lice, namestio joj kosu oko mršavih ramena i vratio je u sedište kao da samo spava.

Uzeo je torbu i prešao u vagon-restoran, a odatle u vagone druge klase dok nije stigao do poslednjeg, gde je bacio njen nož u kantu za smeće. Voz je izašao iz tunela, a kad je usporio i stao u stanici Streza, poslednjoj pre Milana, Divajn je izašao. Tekst koji je ranije poslao isplatio se jer ga je dočekaao crni auto. Vozač će ga odvesti na odredište, u Milano. Tamo će uhvatiti avion za Sjedinjene Države, gde ga sigurno već čeka novi zadatak.

Kratko se osvrnuo ka vozu i upitao se da li je pogrešio što je ostavio ženu u životu.

Odgovor će ubrzo saznati.